

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Lukáše Pišveje a JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobkyně: **EAST-WEST TRADECOM s.r.o.**, sídlem Poličanská 1487, Újezd nad Lesy, 190 16 Praha 9
zastoupena advokátem JUDr. Karlem Seidlem, Ph.D., sídlem Jiráskova 2, Karlovy Vary

proti
žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, sídlem Kolářská 451/13, Opava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 11. 2018, č.j. 5129/1.30/18-4,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobkyně se žalobou ze dne 3. 12. 2018, Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) doručenou dne 13. 12. 2018, domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 11. 2018,

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

č.j. 5129/1.30/18-4 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti výroku I., II., III. rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský a Karlovarský kraj (dále jen „*prvoinstanční orgán*“, „*správní orgán prvního stupně*“ či „*oblastní inspektorát práce*“) ze dne 4. 6. 2018, č.j. 16280/6.30/17-51 (dále jen „*prvoinstančním rozhodnutím*“), a výroky I., II. a III. tohoto rozhodnutí byly potvrzeny. Předmětnými výroky prvoinstančního rozhodnutí byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o zaměstnanosti*“), za což jí byla uložena pokuta ve výši 650 000 Kč; současně jí byla uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Uvedeného přestupku se žalobkyně dopustila tím, že v časových úsecích specifikovaných v prvoinstančním rozhodnutí umožnila výkon nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bodu 1. zákona o zaměstnanosti, tedy umožnila výkon závislé práce mimo pracovní vztah 8 osobám uvedeným v prvoinstančním rozhodnutí, které v provozovně společnosti Yazaki Wiring Technologies Czech s.r.o., IČ 47716011, na adrese U Nové Hospody 1122/2 Plzeň, prováděly montáž dílů pro kabelové svazky, testování, balení, opravy a třídění kabelových svazků, čímž porušila § 3 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákoník práce*“).

II.

Žaloba

2. Žalobkyně žalobu odůvodnila
3. V první skupině žalobních bodů žalobkyně namítala, že rámci řádných opravných prostředků (odvolacího řízení) prvoinstanční rozhodnutí napadla odvoláním, a to jak z věcného, tak i procesního hlediska. Žalobkyně zpochybňovala po celou dobu vedeného správního řízení naplnění základního znaku přestupku, a to výkonu závislé práce ze strany 8 osob uváděných v prvoinstančním rozhodnutí. Činila tak zejména z důvodu, kdy v řízení před správním orgánem nebyl prokázán žádný ze znaků závislé práce ve smyslu § 2 zákoníku práce, tj. výkon ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, práce jménem zaměstnavatele, práce podle pokynů zaměstnavatele, osobní výkon závislé práce pro zaměstnavatele, výkon závislé práce za mzdu, plat nebo odměnu za práci, na náklady a odpovědnost zaměstnavatele, v pracovní době na pracovišti zaměstnavatele, popřípadě na jiném dohodnutém místě.
4. Z tohoto důvodu bylo argumentováno zejména tím, že ze smluvních dokumentů žádný z těchto citovaných znaků nevyplyvá (žalobkyně nemá práva zaměstnavatele a smluvní partner nemá povinnosti zaměstnance) a situace zjištěná na místě rovněž nesvědčí o závislé práci.
5. Tvrzený znak nadřízenosti a podřízenosti nebyl prokázán ani listinami (tyto ho vylučují), ani výpověďmi svědků. V případě svědka V. T. P. tento nebyl žádným nadřízeným dalších osob ani koordinátorem jejich prací (ve smyslu jeho nadřízenosti), ale byl primárně žalobkyní využíván jako překladatel komunikace mezi námi a smluvními partnery (správnímu orgánu bylo jistě známo, že se smluvními partnery komunikujeme v cizím jazyce, který ovládá pan T.); v rámci smluvního vztahu na základě rámcové smlouvy o dílo představoval jmenovaný prostředníka k jednání žalobkyně se smluvními partnery, kdy i jeho prostřednictvím žalobkyně vykonávala práva a plnili povinnosti podle uzavřených rámcových smluv o dílo, přičemž mezi smluvními partnery byla v rámci plnění smlouvy zcela běžná komunikace (ke které docházelo ohledem na cizí jazyk právě prostřednictvím jmenovaného svědka). Realizace díla smluvními partnery tak neprobíhala podle pokynů

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

ani žalobkyně, ani „koordinátora“ (v rámci správním orgánem tvrzené nadřízenosti), ale podle objednávek v souladu s dohodnutými podmínkami dle rámcové smlouvy o dílo (konkrétní objednávka pak byla návrhem na uzavření dílčí smlouvy o dílo v rámci uzavřené rámcové smlouvy o dílo, nikoliv závazným pokynem k realizaci práce).

6. Správní orgán měl k dispozici smluvní dokumenty mezi žalobkyní a našimi smluvními partnery, tj. rámcové smlouvy o dílo, smlouvy o zapůjčení zařízení a podnájemní smlouvy. Zejména z rámcové smlouvy o dílo vyplývalo, co bylo vymezeno jako dílo (finální výrobky – kabelové svazky, a nikoliv jen jejich části), dále práva a povinnosti smluvních stran, závazky ze záruky za jakost díla, doba platnosti smlouvy, cena za dílo, sankce, ... atd., tj. bylo patrné, že se jedná o obvyklý obchodně závazkový vztah, ve kterém nebyly zakotveny žádné formy nadřízenosti a podřízenosti smluvních stran, neboť šlo o vztah založený na rovnocenném partnerství (smlouva neobsahovala žádná ujednání typická pro pracovní smlouvu). Z povahy věci (a podstaty rámcové smlouvy o dílo) pak platilo, že zhotovitel se zavázal na své náklady a nebezpečí (a nikoliv na náklady případného zaměstnavatele a na jeho nebezpečí) realizovat sjednané dílo (viz čl. 2. odst. 1 rámcové smlouvy o dílo) a objednatel se zavázal za zhotovené dílo zaplatit zhotoviteli sjednanou cenu díla (a nikoliv mzdu); pro případ, že by se žalobkyně jako objednatel dostala do prodlení s placením ceny díla, byl sjednán pro zhotovitele nárok na zaplacení smluvní pokuty – viz čl. 7. odst. 1 rámcové smlouvy o dílo. Dílo mělo být podle uzavřené smlouvy realizováno na základě konkrétních objednávek podle aktuální potřeby objednatele v závislosti na aktuálních potřebách objednatelů objednatele (dílo proto nemuselo být realizováno vůbec, pokud nebyla jeho výroba nutná podle situace na trhu). Vlastníkem díla podle uzavřené smlouvy do jeho předání objednateli byl zhotovitel (na rozdíl od výsledků práce zaměstnance pro zaměstnavatele) – viz čl. 2. odst. 10 rámcové smlouvy o dílo. Pokud se zhotovitel rozhodl dílo nerealizovat, neuzavřel smlouvu o dílo (či neakceptoval jednotlivou objednávku objednatele); jednalo se zcela o jeho smluvní svobodu, kde nebyl ani náznak jakékoliv nadřízenosti či podřízenosti. Žalobkyně nebyla ani oprávněna dávat smluvním partnerům jakékoliv závazné pokyny, jak by asi mohla, pokud by se jednalo o závislou práci. Uvedené vyplývá i z výpovědi V. T. P., který uvedl, že někteří smluvní partneři objednávku realizace zakázek odmítli, kdy měli jiné zakázky anebo jinou podnikatelskou činnost (provozovali obchod apod.). Pokud žalovaný i správní orgán prvního stupně v některých ohledech citují výpověď jmenovaného svědka a vyvozují z ní nějaké závěry (pro žalobkyni negativní), čekala by žalobkyně, že budou tyto orgány stejné činit i v případě jiných částí výpovědi jmenovaného (pro žalobkyni pozitivní), což se ale nedělo, tj. uvedené svědčí o nikoliv nestranném postupu žalovaného (využívá obsahu výpovědi jen tam, kde mu to vyhovuje, k závěru o vině za přestupek).
7. Závěr o nadřízenosti proto nebyl správný, když např. svědci S. V. T. a C. N. M. popřeli, že by měli při realizaci zakázky jakéhokoliv nadřízeného. Pokud někteří jiní svědci hovořili o nadřízeném, je zřejmé, že tím nemysleli nadřízenost ve smyslu zákoníku práce, o čemž svědčí obsah smluvních dokumentů a jiní vyslechnutí svědci. Z rozdílů v jejich výpovědích dále plyne i to, že není správný názor žalovaného o tom, že výpovědi svědků jsou shodné, vyplývají z nich stejné skutečnosti a není nutné proto vyslýchat další ve skutku označené osoby, vůči nimž jsme se údajně měli dopustit přestupku. Aniž proto byl jakkoliv odstraňován rozpor mezi výpověďmi svědků ohledně údajného nadřízeného pokračováním ve výsleších dotčených osob, žalovaný (stejně jako správní orgán prvního stupně) učinil „předčasný“ a nedůvodný závěr o tom, že se žalobkyně údajného přestupku dopustila vůči všem dotčeným osobám, ačkoliv některé osoby podle svých slov žádného nadřízeného neměly (a vylučují možnost spáchání přestupku min. vůči jejich osobám).

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

Podobné rozdíly mezi obsahy svědeckých výpovědí byly i ohledně skutečností, zdali smluvním partnerům někdo dával pokyny či nikoliv, kdy např. v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí je uvedeno, že svědek X. D. D. žádné pokyny k práci nedostával ani jeho práci nikdo nekontroloval, svědek C. N. M. si práci po sobě kontroloval sám a svědek S. V. T. měl dostávat pokyny od V. T. P.; i přes uvedené však měl žalovaný za to, že u všech svědků byla situace stejná a není třeba vyslýchat všechny dotčené osoby, a to ani za situace, kdy žádná z vyslechnutých osob nevěděla, co dělaly další vyslýchané osoby (jaké zakázky realizovaly) a zdali podle rámcové smlouvy o dílo něco vůbec dělaly a jakým způsobem.

8. Z předložených smluv s jednotlivými smluvními partnery a další spisové dokumentace – objednávek, písemností týkajících se předávání a převzetí díla apod. bylo patrné, že každý smluvní partner jednal s naší společností samostatně svým jménem. Ze žádné písemnosti není naopak patrné, že by smluvní partner při zhotovování díla vystupoval a jednal pod jménem žalobkyně. Smluvní partneři nevykonávali dílo dle pokynů zaměstnavatele, ale dle sjednaných podmínek v rámcové smlouvě o dílo. Rámcová smlouva nespecifikovala ani nestanovovala osobní výkon při realizaci díla; naopak je v ní výslovně uvedeno, že dílo mohlo být realizováno i jinou osobou než přímo zhotovitelem – viz čl. 2. odst. 5 rámcové smlouvy o dílo (přičemž z povahy věci za dílo stále odpovídal zhotovitel, který smlouvu s objednatelem uzavřel; dílo však mohlo být realizováno zaměstnanci zhotovitele či jinými subjekty). Z uzavřených smluv o dílo bylo dále patrné, že došlo ke sjednání ceny za dílo, účtované formou měsíční faktury. Podkladem k fakturaci byl vždy protokol o předání a převzetí díla (docházelo proto k předání a převzetí dokončeného díla). Mzda, plat ani odměna za práci se ve smluvních vztazích nikde neobjevily. Z rámcových smluv o dílo dále i vyplývá, že smluvní partner jako zhotovitel odpovídal za kvalitu i vady provedeného díla, když ve smlouvě byla sjednána záruční doba na provedené dílo i nárok objednatele na náhradu vzniklé škody a s tím související sankce – viz čl. 4. rámcové smlouvy o dílo.
9. Smluvní partner prováděl dílo podle smlouvy o dílo na základě objednávek od žalobkyně na svém pracovišti, které měl smluvně pronajaté od naší společnosti, přičemž měl dále k tomuto smluvně pronajaty speciální pracovní pomůcky. Pokud ve smlouvě o výpůjčce bylo ujednáno, že pracovní pomůcky budou užívány jen k realizaci sjednané zakázky, pak v tomto ujednání se projevila smluvní volnost, kdy smluvní partner si mohl rozhodnout, zdali využije této možnosti (bezúplatného zapůjčení) anebo si zajistí tyto prostředky jinak (pravděpodobně ekonomicky nákladněji). Proto byl zcela nesmyslný závěr správního orgánu prvního stupně o tom, že žalobkyně smluvnímu partnerovi nedala jinou možnost (užívat nástroje k jinému účelu) – jednak i žalobkyně měla nástroje také zapůjčené (za sjednaných podmínek) a jednak je projevem smluvní volnosti si sjednat podmínky, za kterých budou vypůjčeny, včetně např. ujednání o účelu, pro který budou zapůjčeny). Smluvní spojení uzavřených smluv (pro případ skončení jedné smlouvy je sjednán i konec další smlouvy) je naopak logické, pokud je spolupráce ukončována, kdy rozhodně nesvědčí o nějaké podřízenosti smluvních partnerů.
10. Žádná pracovní doba k provedení díla nebyla stanovena a smluvní partner mohl dílo provádět zcela podle svého rozhodnutí v době, kterou uznal za vhodnou (kdykoliv během dne či noci bez jakéhokoliv omezení); o době provedení díla si rozhodoval smluvní partner sám právě na základě objednávek tak, aby dokázal realizovat zakázky, které byly objednány. Stejně tak měl smluvní partner pronajato místo realizace díla, které mohl využívat bez jakéhokoliv omezení a aniž toto místo realizace mohl využívat jiný subjekt (samozřejmě mimo subjekt, kterého by smluvní partner výkonem pověřil). Pokud by se

smluvní partner rozhodl, že bude sjednané dílo realizovat na jiném místě (mimo pronajaté místo), nic mu v tomto nebránilo a bylo jen na něm, kde dojde k realizaci díla, kdy dojde k této realizaci a hlavně kým bude dílo realizováno (zdali zhotovitelem osobně či někým jiným) – bylo by však neekonomické platit nájemné za prostor k podnikatelské činnosti, který by smluvní partner jako podnikatel následně nevyužíval (v takové situaci by se ho pak jistě příslušný správce daně začal ptát, proč vynakládá finanční prostředky na zajištění místa, které pro svou podnikatelskou činnost nevyužívá a takové náklady by jako daňově uznatelné neznal). Za omezující opatření rozhodně nelze považovat skutečnost, kdy neomezený přístup byl zajištěn prostřednictvím přístupové karty – tato chránila i smluvního partnera, aby k pronajatému prostoru neměla přístup bez souhlasu smluvního partnera žádná nepovolaná osoba – jde o standardní bezpečnostní opatření, které chrání smluvního partnera jako podnájemce a jeho pronajatý prostor, a bylo s podivem, že žalovaný (stejně jako správní orgán prvního stupně) v tomto spatřoval něco, co není obvyklé (pro srovnání bylo uváděno jako příklad jakékoliv obchodní centrum, kde působí více obchodníků a kde jejich pronajaté prostory jsou chráněny stejným způsobem, vyjma toho, že u těchto obchodníků není zajištěn přístup do pronajatých prostor 24 hodin denně, zatímco náš smluvní partner takový přístup měl). Stejně tak smluvním partnerům smlouva umožňovala, aby zakázku za ně realizoval někdo jiný (pokud by to chtěli), a to ať již jejich zaměstnanec nebo jejich smluvní partner; skutečnost, kdy smluvní partneři této možnosti případně nevyužili, není důkazem toho, že tak nemohli učinit (stejně tak přesvědčení některých ze svědků, že by to učinit nemohli, není takovým důkazem – není jisté na odpovědnosti naší společnosti, pokud některý ze smluvních partnerů uzavřel smlouvu o dílo a neporozuměl všem jejím ujednáním s tím, že byl přesvědčen o něčem jiném, než upravovala smlouva). Hypoteticky, pokud by smluvní partner i přes své přesvědčení o tom, že musí zakázku realizovat osobně, využil k zakázce jinou osobu, žádná sankce by mu nehrozila a žalobkyně by se nemohla chovat jinak, než upravuje smlouva, která uvedené umožňovala.

11. Za spekulaci jsme proto označili tvrzení správního orgánu prvního stupně o tom, že žalobkyně snad smluvním partnerům měla udělovat zaměstnanecké výtky ohledně kvality práce; případné vady výrobků byly standardně reklamovány, kdy bylo nedůvodné, pokud v takovém postupu někdo viděl nedůvodně znaky pracovního poměru. Výrobky pak byly kódově označeny, a bylo proto možné dohledat, kdo je vyrobil, a následně reklamovat (lze konstatovat výpověď Ing. P. K., podle kterého zhotovené výrobky byly označeny, a bylo možné dohledat, kdo je fakticky vyrobil).
12. Bylo zcela lhostejné, jakým způsobem konkrétní reklamace byly vyřizovány – zdali ihned po předání anebo až následně, zdali písemně nebo ústně apod. – obojí postup byl smlouvou umožněn.
13. I kdyby smluvní partneři v pozici zhotovitele plnili při realizaci díla pokyny žalobkyně, což se nestalo (a nebylo jakkoliv prokázáno), byl by takový postup zcela v souladu s uzavřenou smlouvou, když podle § 2592 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“), lze sjednat vázanost zhotovitele příkazy objednatele ohledně způsobu provádění díla; jinak řečeno správní orgán svým závěrem tvrdil (zakazoval) něco, co podle dotčených právních předpisů lze zcela obvyklým způsobem ve smluvních vztazích aplikovat (a ze strany kontrolního orgánu má být respektováno).
14. V. T. P. jen těžko mohl smluvním partnerům na základě žalobkyně či svého rozhodnutí určovat, co mají dělat, když uvedené bylo dohodnuté uzavřenou rámcovou smlouvou, Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

stejně jako jen velmi těžko jim mohl určovat místo realizace díla, pokud žalobkyně měla se smluvními partnery uzavřeny podnájemní smlouvy a předmět podnájemu mohl ke své realizaci díla užívat jen smluvní partner, který si ho podnájal. V případě dodávaného materiálu bylo zcela v souladu s právními předpisy upravujícími smlouvu o dílo jako smluvní typ, pokud se strany dohodly, že materiál k realizaci díla zajistí objednatel díla (viz § 2597 občanského zákoníku); i v tomto směru zpochybňoval správní orgán ujednání v souladu se zněním platného zákona, což nepovažujeme za přípustné.

15. Smluvní partner realizoval sjednané dílo v objednaném množství; nerozumíme proto názoru, proč by měl smluvní partner realizovat něco, co není smlouvou objednáno a v jiném množství, než které si žalobkyně objedná, a dále proč by měl smluvní partner podle názoru kontrolního orgánu ovlivňovat to, co pro naši společnost bude realizovat; realizováno tak bylo jen dílo, které jsme si objednali (zhotovitel jistě nemá výsadní právo rozhodnout, co pro objednatele bude realizovat, pokud by s tím objednatel nesouhlasil – logikou toho by si žádný objednatel nemohl říci, co si vlastně objednává).
16. Znaky závislé práce proto rozhodně nejsou prokazovány tím, že smluvní partneři nemohli ovlivnit počet vyrobených kabelových svazků (jednostranně ho jistě smluvní partneři určit nemohli, neboť vše bylo určeno dohodou, tj. souhlasem obou stran); žalobkyně měla jistě jako objednatel právo si realizaci zakázky v požadovaném množství u zhotovitele objednat a zhotovitel měl právo objednávku akceptovat či nikoliv (pokud ji však akceptoval, byl smlouvou zavázán ji splnit, a to včetně toho, co má být vyrobeno). S věcí nijak nesouvisí, zdali smluvním partnerům svědek V. T. P. volal (smluvní partneři se museli dozvědět o možné objednávce) či zdali měli připravený materiál (bylo-li dohodnuto, že materiál k zakázce dodává objednatel, museli jsme jako objednatel splnit předpoklady pro realizaci zakázky). Konkrétní objednávky proto rozhodně nebyly jen formálním dokumentem, ale smlouvou předpokládaným postupem, aby mohlo dojít k realizaci konkrétní zakázky. Objednávky mohly být smluvními partnery akceptovány anebo nemusely; je proto nesmysl hovořit o pracovní pohotovosti osob pro naši společnost (to by platilo jen v případě, že by se smluvní partneři museli na zavolání dostavit, což nemuseli, a často se i stávalo, že objednávky akceptovány nebyly – přestože se ale jednalo o skutečnost, která potvrzuje naši obhajobu, správní orgán ji ve svém rozhodnutí nezohlednil, čímž jen potvrdil nepřipustné selektivní hodnocení důkazů jen v náš neprospěch).
17. Jak potvrdili svědci Ing. Š. či Ing. K., bylo zcela lhostejné, jaký konkrétní postup zhotovení výrobku – kabelového svazku – byl zvolen, protože objednatele zajímal jen výsledek, nikoliv proces, který vedl k jeho zhotovení. Předmětem díla (ve shodě s výpověďmi vyslechnutých svědků) byl jen dokončený výrobek – kabelový svazek. Rovněž znakem díla není invence zhotovitele při realizaci, neboť objednatel objednal konkrétní specifikovaný výrobek (z důvodu, kdy žádný jiný nepotřeboval).
18. Pokud správní orgán prvního stupně uvedl, že se předávací protokoly vzhledem shodují, pak není zřejmé, jak takový závěr souvisí s předmětem řízení; zadáváme-li zakázky různým subjektům, je zcela logické, že se vzhled našich listin shoduje (správní orgán jistě nechce říci, že jsme měli mít pro každého smluvního partnera jinou verzi smluvních a jiných dokumentů). O závislé práci nesvědčí rovněž ani tvrzení správního orgánu, že se počet objednaných a odevzdaných výrobků liší; je samozřejmě možné, že počty objednaných a odevzdaných výrobků se liší, nicméně správní orgán již účelově neuvedl skutečnost, kdy zhotovitel naší společnosti fakturoval jen množství skutečně zhotovených a naší společnosti odevzdaných výrobků (lze srovnat množství uvedené na předávacím protokolu a faktuře, kdy množství výrobků je shodné), tj. zapláceno zhotoviteli bylo vždy

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

jen to, co skutečně zhotovil a předal.

19. Ve smluvním vztahu dle smlouvy o dílo o nadřízenosti a podřízenosti nesvědčí ani správním orgánem tvrzená finanční závislost zhotovitele na žalobkyni; každý podnikatel je závislý na svých zakázkách, a přesto nevykonává závislou práci, jak tvrdí správní orgán. Ostatně někteří z vyslechnutých svědků uvedli, že vedle této podnikatelské činnosti provozují/provozovali obchod, tj. jinou podnikatelskou činnost, přičemž je nerozhodné, jakých podnikatelských výsledků dosahovali, protože je zřejmé, že podnikali ve vícero oborech a svým jednáním dali jasně najevo, že se necítí být vázáni jediným smluvním vztahem k žalobkyni.
20. Ze shora uvedených důvodů proto znaky závislé práce v řízení prokázány nebyly, když většina argumentů žalovaného (i správního orgánu prvního stupně) vycházela z mylného hodnocení smluvních ujednání rámcové smlouvy o dílo, která upravila základy smluvního vztahu, garantovala oběma stranám smlouvy práva a ukládala povinnosti, které smluvní strany následně při realizaci zakázek plnily, tj. chovaly se způsobem předvídaným smlouvou o dílo. Ani náznakem správní orgán nezpochybnil, že by se smluvní strany jakkoliv od uzavřených smluv odchýlily či je porušovaly anebo že by tyto byly v nějakém směru rozporné s právní úpravou tohoto druhu smlouvy ve smyslu soukromoprávním předpisů (občanský zákoník apod.); v takovém případě ale nelze tvrdit, že chování předvídané smlouvou, které není protiprávní, je výkonem závislé práce, protože žádná ze stran pracovní smlouvu neuzavřela.
21. Byla-li zpochybňována platnost smlouvy mezi žalobkyní a společností Yazaki (tvrzením o neurčitosti předmětu plnění), pak není zřejmé, co tím správní orgán myslí, neboť smluvní strany podle smlouvy postupovaly, neměly jakékoliv pochybnosti a za neplatnou ji nepovažovaly. Faktický (zjištěný) stav odpovídal stavu smluvnímu, když nepovažujeme za důkaz opaku spekulace pracovníků správního orgánu, u jejichž činnosti jsme nebyli a jejichž závěry v protokolu o kontrole žalobkyně napadla opravným prostředkem (žalovaný měl spíše řešit, jak je možné, že námitky žalobkyně proti protokolu o kontrole nebyly řádně vyřízeny a nyní je žalobkyni protokol o kontrole předkládán jako stěžejní důkaz, údajně svědčící o vině – žalovaný jistě nemůže myslet vážně své tvrzení o tom, že námitky byly řádně vyřízeny v situaci, kdy tyto námitky byly vyřízeny závěrem, že námitky obsahují spíše právní hodnocení věci ze strany kontrolované osoby, aniž bylo věcně cokoliv posouzeno; jinak řečeno rozhodnutí o námitkách je zcela bez jakéhokoliv konkrétnějšího odůvodnění, kdy v 5stránkovém rozhodnutí ze dne 7. 6. 2017 je odůvodnění věnováno jen několik vět na str. 5 rozhodnutí a jinak je opakován obsah našich námitek).
22. Správní orgán prvního stupně dále ve svém rozhodnutí rozporoval naplnění znaků podnikání, a to jako činnosti naplňující soustavnost, samostatnost, na vlastní účet a odpovědnost. Všechny tyto znaky byly s odkazem na shora uvedené u smluvních partnerů splněny, přičemž pokud si tento správní orgán myslel něco jiného, jednalo se o jeho domněnku, která neodpovídala provedenímu dokazování, a bylo zřejmé, že se správní orgán, držící se nesmyslného protokolu o kontrole, učinil závěr o spáchání správního deliktu před zahájením správního řízení a následně se snažil zjištěné skutečnosti přizpůsobit dříve učiněnému závěru, a to zejména tím, že důkazy hodnotil selektivně a vybíral si jen to, co vyhovuje dříve učiněnému závěru o vině naší společnosti, což jsme nepovažovali za přípustné.
23. Navázání spolupráce mezi podnikateli uzavřením rámcové smlouvy o dílo bylo výhodné,

jak uvedl správní orgán prvního stupně, ale nikoliv jen pro žalobkyni, ale pro obě podnikatelské strany smlouvy (ostatně pokud by to výhodné nebylo, strany smlouvy by do smluvního vztahu nevstoupily). Není jisté úkolem správního orgánu určovat podnikatelům, s kým mají vstupovat do smluvního vztahu a v jaké podobě; je sice možné, že by se státu, zastoupenému žalovaným a správním orgánem prvního stupně, popřípadě odborovým orgánům, „líbila“ jen forma spolupráce uzavřením pracovního poměru, nicméně v rámci podnikatelské svobody podnikatelé mohou podnikat i v jiné podobě, pokud není zákonem zakázána, a to posuzovaný případ není. Rozhodně proto žalobkyně vylučuje, že by jakýkoliv právní předpis svým jednáním obcházela, jak se snažil navodit správní orgán prvního stupně zcela nevhodnými úvahami o vyhýbání se povinnosti daňových odvodů, úhrad na sociální a zdravotní zabezpečení, poskytování náhrady mzdy v případech upravených zákoníkem práce apod. V rámci výhod smluvního vztahu pro smluvního partnera žalobkyně uváděla, že užívá své podnikatelské svobody, zakázky realizuje podle svého rozhodnutí, způsobem, kterým určí, na místě, o kterém rozhodne, za cenu, kterou si sjedná, v době, kdy mu to vyhovuje (tj. zejména zdali zakázku a za jakých podmínek přijme), a to aniž má povinnosti zaměstnance být vázaný jen k jednomu zaměstnavateli, pracovat jen osobně po stanovenou pracovní dobu v místě svého pracoviště, což není posuzovaný případ. Zakázky smluvních partnerů nebyly realizovány na zavolání žalobkyně (viz str. 10 rozhodnutí žalovaného), ale na základě toho, zdali na telefonický dotaz smluvní partner projevil vůli objednávku akceptovat či nikoliv (viz shora).

24. Jak např. vyplývá z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp.zn. 2 Afs 16/2011, popřípadě 2 Afs 62/2004 (které sice řeší jinou situaci v oblasti daňového práva, ale obecně lze některé závěry vztáhnout i na náš případ), zvyšování zaměstnanosti nástroji působení státu, a to i daňovými, nemůže ve svých důsledcích vést k tomu, aby bylo za žádoucí považováno uzavírání pracovních vztahů i tehdy, jestliže na jejich uzavření není dán oboustranný zájem. V rozsudku ze dne 27. 7. 2006, č.j. 2 Afs 173/2005-69, vycházejí z výše uvedeného právního názoru, dodal: *„Pokud se smluvní strany rozhodnou, v souladu s obecnými principy smluvního práva (smluvní svoboda, dobrá víra, nezneužívání ekonomicky silnějšího postavení apod.) do tohoto smluvního vztahu vstoupit a dojde k jeho skutečné realizaci, nejedná se o právní úkon zastřený. Jinak by tomu ovšem bylo, pokud by žalobce přiměl k uzavření tohoto typu smluv o dílo své smluvní partnery za pomoci ekonomického nátlaku, zneužívaje jejich faktické ekonomické závislosti na nich, a přiměl je tak uzavřít takovou smlouvu, kterou ve skutečnosti neměli zájem uzavřít. (...) Snaha o minimalizaci nákladů a maximalizaci zisku, realizovaná tím, že podnikatel zajišťuje specifické činnosti pomocí smluv o dílo uzavřených s reálně ekonomicky samostatnými, i když z hlediska objemu tržeb a vlastního kapitálu nepoměrně slabšími zhotoviteli, je racionálním, nikoho nepoškozujícím, a tedy i právem dovoleným vzorcem chování a slouží k rozumnému uspořádání společenských vztahů.“*
25. Jak proto vyplývá z citovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, z uváděných zákonných ustanovení je přitom zřejmé, že podle zákoníku práce by se tento vztah musel řídit tehdy, pakliže by jeho povaha jednoznačně odpovídala zákonné definici závislé činnosti a případně ani neumožňovala výkon této činnosti osobou samostatně výdělečně činnou. Pokud však povaha činnosti umožňovala v rovině soukromého práva zvolit vícero alternativních smluvních úprav, pak bylo pouze na smluvních stranách, aby tuto volbu za zohlednění výhod a nevýhod toho či onoho smluvního typu, včetně zohlednění efektů daňových, učinily.
26. Závěry tohoto soudu ze strany žalovaného (ani správního orgánu prvního stupně)

respektovány nebyly, když tvrdí nedůvodně, že vše má být řešeno formou uzavírání pracovního poměru, protože tak je to pro stát nejvýhodnější.

27. V minulosti již žalobkyně uváděla i to, že předmětem rámcových smluv o dílo byla realizace díla takového druhu a rozsahu, která je závislá na situaci na trhu a podléhá sezónním výkyvům (rozsah zakázek známe s cca týdenním předstihem), v důsledku čehož dochází ke značným rozdílům mezi objednávkami realizace díla v rámci kalendářního roku a s tím související značné fluktuaci uzavřených rámcových smluv o dílo s jednotlivými smluvními partnery (a zde se právě naplno projevuje smluvní volnost, kdy žalobkyně a její smluvní partneři vstupují do smluvních vztahů zcela svobodně v závislosti na množství odbytu produkováných výrobků). Bylo poukázáno i na skutečnost, kdy smluvní partneři jsou většinou smluvně objednáni jen na krátké časové období, protože jde o krátkodobé sezónní zakázky.
28. Žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že žalobkyně jako obviněný mohla v průběhu přestupkového řízení svými návrhy skutečnosti zjištěné při kontrole zpochybňovat, popřípadě nabídnout svou alternativní verzi, kterou by bylo v protokolu o kontrole uvedené zpochybněno, přičemž v další části rozhodnutí je navozován dojem, jako by to naše společnost nečinila, což ale neodpovídá skutečnosti. Ke každému argumentu všech správních orgánů od počátku kontroly žalobkyně uváděla vysvětlení (a to stejné vysvětlení po celou dobu vedeného správního řízení) a bylo naopak zřejmé, že správní orgán již od počátku zaujal závěr o vině a výsledky dokazování ho nezajímají, popřípadě si je hodnotí jen v souladu se svým, dříve zaujatým, závěrem o vině. Správní orgán nezajímaly ani obsahy předkládaných listin, ani obsahy svědeckých výpovědí vyslechnutých svědků a ani případné výsledky dalších osob, popřípadě rozpory mezi obsahy výpovědí svědků, které zcela nepřijatelným způsobem bagatelizoval (a zatlačoval do pozadí jako zanedbatelné a nedůležité).
29. Je naopak pravdou, že každý ze znaků tvrzené závislé práce byl ze strany žalobkyně zpochybňován s odkazem na konkrétní listinu a příslušné ustanovení zákona, které uvedené ujednání předvídá anebo min. nezakazuje, kdy si žalovaný (stejně jako správní orgán prvního stupně) vždy nedůvodně vybral ze dvou verzí výkladu tu, která svědčí podle jeho názoru o závislé práci, aby nedůvodně nepřihlédl k té verzi výkladu, že jde o dovolené smluvní ujednání mezi dvěma svobodnými subjekty při jejich podnikatelské činnosti. Jako příklad lze uvést úvahu žalovaného na str. 9 jeho rozhodnutí, kde uvedl, že bytí není zakázáno, aby osoba (podnikatel) spolupracovala pouze s jedním dalším podnikatelem, je to jedna ze skutečností, která svědčí o závislém postavení této osoby; jinak řečeno, je připouštěno, že svoboda uzavírání smluvních vztahů je zákonem podnikatelům předvídána, ale přesto jí bude hodnotit žalovaný jako znak závislé práce, což rozhodně nesvědčí o nezávislém a nestranném hodnocení zjištěných skutečností (podnikatelé si zvolili jednu alternativu smluvního vztahu, kterou ani žalovaný není oprávněn zpochybňovat). Nesprávný je i postup žalovaného, kdy v souladu se svým názorem o tom, že není rozhodující, na jakém formálním základě smluvní partneři svou činnost na pracovišti vykonávali, když žalovaný se podle svých slov zabýval skutečným charakterem vztahu mezi naší společností a dotčenými smluvními partnery a tvrdí, že jde o závislou práci; nicméně se v jeho úvahách neobjevuje ani náznak toho, zdali to, co zjistil, je v souladu s tím, co bylo ujednáno ve smluvním vztahu, když je zřejmé, že strany se chovaly podle uzavřené smlouvy. Považujeme proto za nesprávné, pokud nebyl zjištěn rozpor mezi chováním smluvní stran a zněním smlouvy a správní orgán nezjistil žádné nepřijatelné ujednání ve smlouvě, aby jednání nakonec bylo stejně hodnoceno jako výkon závislé práce.

V duchu shora uvedeného rozhodnutí, je-li jednání smluvních stran možné hodnotit vícero způsoby, pak by si správní orgán neměl svévolně vyhodnotit jednání jako protiprávní výkon závislé práce mimo pracovní poměr, pokud zde existuje verze výkladu, že jde o smluvní vztah, podle kterého se smluvní strany i fakticky chovaly. Z tohoto důvodu je na místě citovat názor Nejvyššího správního soudu v rozhodnutí sp.zn. 6 Ads 46/2013, podle kterého pojem závislé práce tak musí být vykládán tak, aby obsáhl veškeré formy zastřených pracovních vztahů, stejně jako práci vykonávanou bez náležité protihodnoty, např. práci „na zkoušku“ nebo práci vykonávanou pod hrozbou násilí či jiné újmy. Zároveň však nesmí tento pojem zcela ztratit obrysy, aby správní orgány nezaměňovaly závislou práci s ryze obchodními vztahy, s nefalšovaným samostatným podnikáním nebo s upřímnou mezilidskou výpomocí, ať již v podobě služby blízkému člověku či nezištné laskavosti. S ohledem na shora však žalovaný toto v posuzovaném případě nečinil a zaměnil nedůvodně závislou práci s obchodním vztahem.

30. Žalobkyně proto považuje za nesprávný názor správního orgánu o možnosti využití výkladu podle § 555 odst. 1 občanského zákoníku ve sféře veřejného práva (zakrývání faktického závadného stavu formálně legitimním způsobem), protože tento postup jen svědčí o tom, že možnost dvojího výkladu ve shora uvedeném smyslu není přípustná, což ale neodpovídá základním principům odpovědnosti za správní delikt.
31. Dalším nedůvodným argumentem žalovaného je skutečnost, kdy pracovní dobu neměli stanovenou ani smluvní partneři ani zaměstnanci žalobkyně, kdy tímto má být údajně stírán rozdíl mezi zaměstnanci a smluvními partnery. K tomuto žalobkyně uvádí, že správní orgán zřejmě přehlédl, že smluvní partneři žádnou pracovní dobu nemají, protože nejsou zaměstnanci v pracovním poměru, a zaměstnanci, o kterých hovoří žalovaný, jsou pracovníci na základě dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr, když žalobkyni není známo žádné konkrétní ustanovení zákoníku práce, které by v případě těchto pracovníků stanovovalo konkrétní pracovní dobu, vyjma samozřejmě zákonných omezení dle zákoníku práce.
32. Pochybný je i závěr žalovaného o tom, že zaměstnanci žalobkyně dělali druhově stejnou práci jako smluvní partneři; tuto skutečnosti jsme od počátku řízení zpochybňovali a nelze říci, že by cokoliv jiného bylo potvrzováno z kontextu vytrženou větou V. T. P. „zaměstnanci dělali také kabely, ale jinde“; v tomto směru jen upozorňujeme, že v celém Yazaki se vyrábí kabelové svazky, tj. „kabely“, přičemž je zřejmé, že jde o velké množství různých druhů kabelových svazků, z nichž některé jsou více náročné, některé méně, ale nikdy nejde o stejný druh „kabelu“ (ostatně to ani svědek neřekl, ale žalovaný takový závěr činí). Byl zde proto zřejmý druhový rozdíl mezi zakázkami smluvních partnerů a prací, která byla zadávána jiným pracovníkům.
33. Z hlediska odpovědnosti za přestupek pak s předmětem řízení nesouvisí ani tvrzení žalovaného na str. 15 jeho rozhodnutí, kdy obviněný si mohl a měl být vědom svého údajného protiprávního jednání, protože jeho jednatel u jiné společnosti, která nemá k naší společnosti žádný přímý vztah, měla být v dřívější době projednávána pro přestupek u žalovaného. Taková úvaha spíše svědčí o nikoliv nestranném a objektivním posuzování případu, když je žalobkyni přičítáno v neprospěch jednání jiného subjektu, jako by se ho dopustila žalobkyně.
34. Z věcného hlediska proto žalobkyně byla uznána vinnou ze spáchání přestupku, ačkoliv nebyl prokázán řádným dokazováním znak závislé práce vůči všem v rozhodnutí jmenovaným osobám a provedené důkazy byly i nesprávně právně hodnoceny selektivním

způsobem, když znak závislé práce je spatřován v chování smluvních stran smlouvy o dílo, které je zákonem předvídáno a není protiprávní. Argumenty žalobkyně nebyly všechny řádně vypořádány a závěry jsou činěny i v případě osob, u kterých stav jinak než předloženými smlouvami prokázán nebyl (a ty svědčí o tom, že se žalobkyně ničeho nedopustila).

35. Ve druhé skupině žalobních bodů žalobkyně namítala, že ze strany žalovaného nebyly řádně projednány a rozhodnuty ani námitky procesního charakteru, tj. námitky vztahující se k vadám předcházejícího řízení. Jak žalobkyně již uváděla, protokol o kontrole nemohl být využit v rámci správního řízení jako důkaz, neboť kontrolní zjištění nebyla správná, odporovala platné právní úpravě i předloženým listinným důkazům a byla neúplná, nehovoře o tom, že nebyly dodrženy všechny povinnosti kontrolního orgánu dle § 9 zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), ve znění pozdějších předpisů, zejména pak povinnost zjistit stav věci v rozsahu nezbytném pro dosažení účelu kontroly a v závislosti na povaze kontroly doložit kontrolní zjištění potřebnými podklady (obsah předložených dokumentů byl opominut) a povinnost umožnit kontrolované osobě účastnit se kontrolních úkonů při výkonu kontroly na místě, nebrání-li to splnění účelu nebo provedení kontroly (žalobkyně nebyla u výsledku žádné osoby). Jak již zaznělo shora, uvedený názor žalobkyně vyslovila i z důvodu, kdy správní orgán její námitky proti obsahu protokolu o kontrole řádným způsobem nepřezkoumal, neboť odůvodnění rozhodnutí o námitkách obsahovalo jen opsání námitek a pak ničím nepřezkoumatelný závěr o tom, že nic nesprávného v protokolu shledáno nebylo. Z tohoto důvodu bylo vyřízení námitek zcela nedostatečné, nezákonné a nepřezkoumatelné, když za řádné vyřízení žalobkyně nepovažovala konstatování, že její námitky jsou spíše právní zhodnocení věci ze strany žalobkyně (viz shora), když předpokládala, že celé správní (i kontrolní) řízení je fakticky právní zhodnocení uzavřených smluvních vztahů a námitky samozřejmě mohou být i právního charakteru. Nebyly-li řádně projednány a rozhodnuty námitky proti protokolu a rozhodnutí o námitkách je nepřezkoumatelné, nemohl být protokol o kontrole využit jako důkaz, na základě kterého by bylo možné učinit nepochybný závěr o spáchání přestupku.
36. Dokazování ve správním řízení nebylo úplné, pokud správní orgán neprovedl výsledky všech v oznámení o zahájení správního řízení uvedených osob (viz shora), když podle názoru nebylo žalobkyně možné z výpovědi a listin vztahujících se k jednomu svědkovi vyvozovat jakékoliv závěry ohledně jiné (v oznámení) uváděné osoby, neboť dosud vyslechnutí svědci se shodli na tom, že vlastně nevědí, co dělaly další osoby a jejich výpovědi se neshodovaly (např. v zásadní otázce, zdali nějakého nadřízeného měli či nikoliv – viz shora). Jakékoliv zobecňující závěry proto nebyly na místě, když žalobkyně se žádného přestupku nedopustila, což dosud vyslechnutí svědci potvrdili. I přes tuto skutečnost však bylo nesprávně rozhodováno i v případě osob, které nikdo nevyslýchal s odůvodněním, že by jejich výsledky pravděpodobně nic nového nepřinesly – správní orgán by však měl rozhodovat o správním deliktu na základě nepochybných závěrů a nikoliv jen pravděpodobných, což se dělo v tomto případě a bylo nesprávné.
37. Ve třetí skupině žalobních bodů žalobkyně namítala, že v odvolání rovněž napadla výši uložené sankce, která je podle našeho názoru zcela nepřiměřená, když uložená sankce značně přesahuje roční daňový základ, tj. „hrubý zisk“ před zdaněním (567 000 Kč), přičemž argumentem pro výši uložené sankce není obrat naší společnosti (cca 68 ml. Kč), když struktura nákladů je tvořena z větší části povinnými fixními náklady, nezbytně souvisejícími s podnikatelskou činností a jejím provozováním (a nikoliv např. investicemi

do společnosti). Uložená sankce proto ve svém důsledku povede k ukončení činnosti společnosti (popřípadě ke značnému omezení její činnosti), neboť společnost nemá finanční prostředky, ze kterých by sankci mohla hradit, aniž by mohla dále pokračovat ve své činnosti v dosavadním rozsahu, v důsledku čehož i stát přijde o vyšší příjmy v oblasti daní, popřípadě na dalších platbách.

38. Žalobkyně má za to, že správní orgán by nesprávnými a nelogickými úvahami, na jejichž základě vydal napadené rozhodnutí, neměl likvidovat podnikatele, když zájmem státu by naopak měla být podpora podnikatelské činnosti každého podnikatele.
39. Z judikatury Nejvyššího správního soudu naopak plyne, že ukládané sankce by měly být obdobné v obdobných případech, přičemž jsme toho názoru, že se to v tomto případě neděje, neboť ani žalovaný ani správní orgán prvního stupně posuzovaný případ s jinými obdobnými případy nesrovnává a jeho rozhodnutí i v tomto směru je nepřezkoumatelné.
40. Ve čtvrté skupině žalobních bodů žalobkyně namítala, že jak proto zhodnotila řízení před správním orgánem, správní orgán neprovedl dokazování v potřebném rozsahu, nehodnotil provedené důkazy podle zásady volného hodnocení důkazu (důkazy hodnotil jednostranně a selektivně), ke svému rozhodnutí využil i nezákonný důkaz – protokol o kontrole – a dospěl k nesprávným skutkovým a i právním závěrům, které odporují základním právním principům a právním předpisům, zejména pak občanskému zákoníku, kdy uložená sankce je naprosto nepřiměřená. Na podané námitky a odvolání nebylo ze strany správního orgánu prvního stupně a žalovaného reagováno odpovídajícím způsobem, když tyto orgány se s nimi nevypořádaly řádným, popřípadě úplným způsobem.
41. Platil-li by výklad jednotlivých ustanovení občanského zákoníku (v části upravující smlouvu o dílo), který podal správní orgán v napadeném rozhodnutí, došlo by zcela k zániku podnikatelské činnosti, protože všichni by byli logikou správního orgánu považováni za zaměstnance, protože zhotovitelé v jeho očích vykonávají jen „závislou činnost“, tj. realizují zakázky dle objednávek objednatelů, což samozřejmě není pravdou.
42. V páté skupině žalobních bodů žalobkyně namítala, že ve svém důsledku tak došlo k porušení základní zásady každého správního řízení, a to té, že správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly – viz § 2 odst. 4 správního řádu. Stejně tak byla porušena zásada podle § 3 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), podle které postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.
43. V řízení nebylo ze strany správního orgánu reagováno na všechny uplatněné námitky, k rozhodnutí byly využity nezákonné důkazy a bylo rozhodnuto na základě neúplně zjištěného stavu, přičemž důkazy nebyly vyhodnoceny objektivně na základě volného hodnocení důkazů (jednotlivě i ve vzájemné spojitosti); nebyly prokázány znaky závislé práce a tudíž porušení zákazu jejího výkonu mimo pracovní poměr. Vyhodnocení provedených zejména listinných důkazů pak odporuje obecným výkladovým pravidlům právních jednání jako projevů vůle a dalším soukromoprávním předpisům, jímž se posuzované listiny řídí. Odpovědnost za přestupek proto nebyla z pohledu žalobkyně řádně prokázána správním orgánem (napadená rozhodnutí jsou založená na domněnkách a mylných úvahách správního orgánu, kdy řetězec provedených důkazů vyvolává důvodné pochybnosti o tom, zdali byl spáchán přestupek a kdo je za jeho spáchání odpovědný) a

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

uložená sankce je zcela nepřiměřená a likvidační.

44. Jedná se proto o rozhodnutí nezákonná, neobjektivní a nespravedlivá.
45. Žalobkyně má proto za to, že byla na svých právech zkrácena přímo i v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkony správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují naše práva a povinnosti, nehovoře samozřejmě o tom, že byly porušeny základní principy správního řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

46. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že setrvává na svém rozhodnutí, že se žalobkyně vytykaného správního deliktu dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti dopustila. Vzhledem k tomu, že se námitky žalobkyně v podané žalobě překrývají s námitkami, které žalobkyně vznášela dříve v průběhu řízení (když tyto žalobkyně v žalobě do jisté míry slovně rozvádí, jejich podstata však zůstává stejná, či reaguje na jejich vypořádání žalovaným, nepřezkoumatelnost, jehož rozhodnutí rovněž namítá), dovoluje si žalovaný v podrobnostech odkázat na odůvodnění svého rozhodnutí, zejména pak stranu šestou až čtrnáctou (jelikož, jak žalovaný na tomto místě explicitně uvádí, má i své rozhodnutí, jakož i prvoinstanční rozhodnutí, za přezkoumatelné a žalobkyniny námitky v něm za řádně vypořádané, když na tam podaných závěrech žalovaný setrvává) a především na odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí, zejména na stranu dvacátou druhou až třicátou druhou. K některým konkrétním námitkám týkajícím se zákonnosti svého rozhodnutí pak žalovaný pro úplnost uvádí následující.
47. Žalovaný je přesvědčen, že obě rozhodnutí orgánů inspekce práce byla vydána na základě skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, tedy v souladu s § 3 správního řádu a zásadou materiální pravdy. Žalovaný a správní orgán prvního stupně vycházeli z řetězce důkazů, které hodnotili samostatně a ve vzájemném kontextu, nevycházeli jen z jediného podkladu, přičemž tedy zkoumali skutečný stav věci, a nikoli jen jeho písemné, formální a teoretické smluvní vymezení. Žalobkyniny námitky obecně vychází z její obhajoby spočívající v lpění na formálně navozené smluvní vztahy a zdání obchodněprávních, resp. občanskoprávních, vztahů mezi ní a jednotlivými osobami, které pro ni vykonávaly nelegální práci, kdy souladně s tímto směrem pak žalobkyně neguje veškeré závěry žalovaného, a tedy i prvoinstančního orgánu, formulované jak v napadeném rozhodnutí, tak v prvoinstančním rozhodnutí, týkající se naplnění znaků závislé práce v prvoinstančním rozhodnutí jmenovaných pracovníků ve vztahu k žalobkyni. V dané odvislosti je žalovaný přesvědčen, že není potřebné opětovně popisovat a prokazovat jednotlivé znaky závislé práce a reagovat tak na právní polemiku předestřenou žalobkyní, když se správní orgán prvního stupně prokázáním znaků závislé práce podrobně zabýval, stejně jako žalovaný ve svém rozhodnutí, když dále se v nich zabývali i smluvními vztahy mezi žalobkyní a jednotlivými (v prvoinstančním rozhodnutí jmenovanými) pracovníky a jejich faktickým výkonem práce, kdy příslušné závěry má žalovaný za stále případné a setrvává na nich. Nad rámec poukazu na předmětná rozhodnutí, resp. jejich odůvodnění, si žalovaný dovoluje odkázat jednak na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 29.9.2017, č.j. 30 A 203/2016-107, a jednak na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15.11.2018, č.j. 1 Ads 437/2017-84, kde se oba soudy věnovaly skutkově téměř totožným případem, tj. výrobou kabelových svazků v provozovně společnosti Yazaki Wiring Technologies Czech s.r.o., IČO 477 16 011, a to za stejných podmínek a okolností, resp. kde se oba soudy vyjadřovaly i k současným

námítkám žalobkyně. V prvně citovaném rozsudku Krajský soud v Plzni dal orgánům inspekce práce, resp. žalovanému, za pravdu, když žalobu v dané věci zamítl, a následně pak i Nejvyšší správní soud, když tento zamítl kasační stížnost stěžovatele společnosti AXION BLACK s.r.o., IČO 291 23 852. Žalovaný má za to, že oba zmíněné rozsudky jsou na případ žalobkyně aplikovatelné a příléhavé, když současně žalovaný musí akcentovat, že nyní projednávaný případ žalobkyně je s případem společnosti AXION BLACK s.r.o., IČO 291 23 852, propojen též personálně, neboť jediný jednatel a společník žalobce, pan P. H., byl do 8. 12. 2017 jediným jednatelem a společníkem společnosti AXION BLACK s.r.o., IČO 291 23 852.

48. Žalovaný nesouhlasí s názorem žalobkyně, že uložený správní trest pokuty je nepřiměřený. Výše uloženého správního trestu pokuty byla podle žalovaného dostatečně a přezkoumatelně odůvodněna, kdy v tomto žalovaný odkazuje na stranu třicátou druhou a třicátou třetí prvoinstančního rozhodnutí, a potažmo též na stranu čtrnáctou až šestnáctou napadeného rozhodnutí. Ačkoli se žalobkyně snaží navodit zdání, že výše pokuty je pro ni likvidační a ohrožuje její další podnikatelskou činnost, má žalovaný za to, že se jedná o účelová tvrzení. Jen z faktur vystavených žalobkyní za společností Yazaki Wiring Technologies Czech s.r.o., IČO 477 16 011, vyplývá, že žalobkyně uvedené společnosti měsíčně fakturovala částky ve výši přesahující dva či tři miliony korun. Za situace, kdy žalobkyně dosahovala měsíčně takto vysokých příjmů a obrátu, je zcela v jejích možnostech uloženou pokutu uhradit, resp. tato nemůže mít pro žalobkyni likvidační účinek, jak jej Nejvyšší správní soud definoval svojí judikaturou.

IV.

Replika žalobkyně

49. Žalobkyně podala k vyjádření žalovaného repliku, ve které uvedla následující:
50. Pokud žalovaný uvádí, že se věcné námitky obsažené v žalobě (proti závěru o spáchání správního deliktu) překrývají s věcnými námitkami uváděnými ve správním řízení, pak uvedené je pravdou, když předmětem tohoto řízení by ani v převážné míře jiné námitky (věcného charakteru) být nemohly, protože soud postupuje podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), tj. při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
51. Žalobkyně se domnívá, že nelze souhlasit s tvrzením žalovaného, že by námitky obsažené v odvolání byly z jeho strany správně (po stránce skutkové i právní) vyřízeny (vypořádány). Zjištěný skutkový stav, jak byl prezentován v napadeném rozhodnutí, nebyl (zjištěn) v souladu s provedeným dokazováním, kdy hodnocení důkazů bylo provedeno selektivně, a to jen ve prospěch dříve učiněného závěru o spáchání správního deliktu ze strany naší společnosti a bez ohledu na to, co bylo zjištěno provedeným dokazováním (žalovaný i správní orgán prvního stupně si fakticky z důkazů vybrali jen to, co odpovídalo jejich dříve bez řádného dokazování učiněnému závěru, aniž přihlídlí k ostatním skutečnostem, které spáchání správního deliktu vylučovaly).
52. Z tohoto důvodu žalovaný (ani správní orgán) nezkoumali skutečný stav věci, jak se tvrdí ve vyjádření žalovaného, ale jen domnělý stav, který odpovídal nezákonnému závěru z průběhu kontroly. Tvrdí-li žalovaný „*lpění na formálně navozených smluvních vztazích a zdání obchodněprávních, resp. občanskoprávních, vztahů mezi naší společností a jednotlivými osobami ...*“, pak z obsahu spisu spíše vyplývá lpění žalovaného (a správního orgánu prvního stupně) na dříve zaujatých závěrech, aniž je skutečně zajímalo, co bylo zjištěno v Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

průběhu dokazování ve správním řízení (a zohledňování jen skutečností, které byly souladné s tímto jejich neprokázaným závěrem).

53. Odkazuje-li žalovaný na skutečnosti projednávané v jiném soudním řízení, pak i to je ukázkou jeho jednostranného přístupu a výkladu zjištěných skutečností, kdy případy rozhodně shodné nebyly (údajným správním deliktem jistě nebyly dotčeny stejné fyzické osoby ze strany stejného subjektu, přičemž skutková zjištění o správním deliktu vycházejí mimo jiných skutečností i z poměrů dotčených osob). Tvrdit proto shodnost případů za situace, kdy subjekty jsou odlišné, je značně zjednodušené a zcela nepřesné, když na tomto nic nemění ani případná dočasná propojenost účastníků řízení. Žalovaný však již (účelově) neuvádí, pokud tvrdí shodnost s jiným případem jiného účastníka řízení, že proti tomuto jinému účastníkovi řízení bylo v minulosti vedeno ještě jiné správní řízení (sp.zn. 6-2012-15703) pro podezření ze spáchání správního deliktu shodného charakteru (vůči 403 konkrétním fyzickým osobám) a toto správní řízení před shodným správním orgánem prvního stupně bylo zastaveno, neboť na základě podobných skutkových a právních zjištění stejný správní orgán prvního stupně konstatoval, že spáchání správního deliktu (včetně naplnění znaku uváděného správního deliktu) nebylo zjištěno. I to svědčí o tom, že si žalovaný podobná skutková zjištění vykládá v jednotlivých případech různě, což rozhodně nesvědčí o jeho nestranném přístupu, nehovoře o nejistotě adresátů právních norem, které jsou ze strany žalovaného (a správního orgánu prvního stupně) takto nejednotným způsobem vykládány, pokud tedy žalovaný chce odkazovat na jiné projednané případy.

V.

Posouzení věci soudem

54. Vzhledem k tomu, že žalobkyně ani žalovaný ve lhůtě dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu nevyjádřili nesouhlas s projednáním věci bez jednání, ač byli poučeni o tom, že v takovém případě se bude mít za to, že souhlas je udělen, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. o věci samé bez jednání.
55. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

A.

56. Soud neshledal důvodnou první skupinu žalobních bodů.

1.

57. Podle § 3 správního řádu nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.
58. Z právě citovaného ustanovení správního řádu vyplývá, že odpovědnost za zjištění skutkového stavu leží na správních orgánech. Současně však z něho také vyplývá, že je-li skutkový stav věci zjištěn tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu nezbytném pro soulad rozhodnutí s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu, je takto zjištěný skutkový stav zákonným podkladem pro vydání správního rozhodnutí.
59. Pokud by za tohoto stavu chtěl účastník řízení prokázat nezákonnost správního rozhodnutí, tedy, že zjištěný skutkový stav nemohl být zákonným podkladem pro vydání správního rozhodnutí, musel by uvést věrohodnou skutkovou verzi reality o tom, jak

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

jinak se skutkový děj odehrál, k prokázání této skutkové verze předložit nebo označit důkazy, a následně jimi ve správním řízení tuto jinou skutkovou verzi reality prokázat.

60. V případě žalobkyně byl skutkový stav zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Na základě správními orgány zjištěných skutečností nelze dospět k jinému závěru, než že v případě žalobkyně byly naplněny všechny znaky závislé práce.
61. Žalobkyně současně neuvedla jinou věrohodnou skutkovou verzi reality o tom, že se vše událo a jak jinak. Omezila se jen na polemiku se závěry správních orgánů a odkaz na obsah písemných listin, podle kterých ale s ohledem na zjištěný skutečný stav věci, skutkový děj neprobíhal. Již z tohoto důvodu nelze shledat žalobní námitky důvodnými.

2.

62. Definicí znaků závislé práce se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 2. 2014. č.j. 6 Ads 46/2013-35, ze kterého vyplývá, že za znaky závislé práce je nutno považovat 1) soustavnost, 2) osobní výkon práce, 3) vztah nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, 4) zda je práce vykonávána jménem zaměstnavatele a 5) zda je práce vykonávána dle pokynů zaměstnavatele. Doplnkovým hlediskem může být dle Nejvyššího správního soudu i to, zda se osoba jeví jako zaměstnanec z pohledu třetích osob. V citovaném rozsudku je pak dále uvedeno, že: *„Nejvyšší správní soud uzavírá, že společným rysem a jakýmsi leitmotivem všech znaků závislé práce vymezených (nově) v § 2 odst. 1 zákoníku práce, je osobní či hospodářská závislost zaměstnance na zaměstnavateli. Tyto znaky slouží k odlišení závislé práce od jiných ekonomických aktivit (zejména samostatného podnikání), ale také od aktivit jiného charakteru (zejména mezilidské výpomoci). Proto musí správní orgány při postihování nelegální práce v řízení obviněnému prokázat naplnění všech těchto znaků – zaměstnanec osobně a soustavně vykonává práci jménem zaměstnavatele a podle jeho pokynů, přičemž se vůči zaměstnavateli nachází v podřízeném vztahu.“*
63. Správní orgány obou stupňů se otázkou naplnění jednotlivých znaků závislé práce zabývaly ve svých rozhodnutích a shledaly, že všechny znaky závislé práce v případě žalobce naplněny byly. Stejný názor zastává i zdejší soud.
64. Prvoinstanční správní orgán na stranách 3 až 27 odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí podrobně konstatoval průběh správního řízení a popsal zjištěné skutečnosti vyplývající z jednotlivých provedených důkazů. Na straně 27 až 32 odůvodnění napadeného rozhodnutí se pak prvoinstanční orgán podrobně zabýval naplněním všech znaků závislé práce. Žalovaný se se závěry prvoinstančního orgánu ztotožnil.
65. Pokud jde o první dva Nejvyšším správním soudem zmíněné znaky závislé práce, dospěly správní orgány k závěru o vykonávání práce „osobně a soustavně“, z výpovědí svědků X. D. D., M. C. N., S. V. T. a V. T. P. vyplývá, že práci předmětné osoby vykonávaly zásadně samy, pan V. T. P. navíc uvedl, že předmětné osoby za sebe nemohly poslat někoho jiného, pokud se tak rozhodly, o soustavnosti výkonu svědčí listinné důkazy obsažené ve spise, a to rámcové smlouvy o dílo, smlouvy o zapůjčení zařízení, podnájemní smlouvy, objednávky žalobkyně za jednotlivými osobami, předávací protokoly a následně faktury vystavené jednotlivými osobami.
66. Pokud jde o třetí Nejvyšším správním soudem zmíněný znak závislé práce, dospěly správní orgány k závěru o existenci „vztahu nadřízenosti a podřízenosti“, přičemž vyšly z obsahu svědeckých výpovědí svědka X. D. D., který za svého nadřízeného považoval pana V. T. P., a svědka M. C. N., který za svého nadřízeného považoval jednatele žalobkyně, dále že uvedené osoby nemohly vykonávat a nevykonávaly práci podle svého uvážení, ale pouze

v případě, kdy pro ně měla žalobkyně práci a pan V. T. P. je zavolal do práce, což uvedené osoby považovaly za závazný pokyn na základě kterého se do půlhodiny nebo hodiny dostavily do provozovny Yazaki Wirin Technologies Czech s.r.o. a práci vykonaly, uvedené osoby se tak nacházely v tzv. pracovní pohotovosti, jak vyplývá z objednávek, předávacích protokolů a faktur předložených žalobkyní, uvedené osoby vykonávaly práci pravidelně každý měsíc a odměna za tuto práci měla charakter úkolové odměny, tj. určité částky za jeden výrobek, jak vyplývá z uzavřených rámcových smluv o dílo a výpovědi svědků X. D. D., M. C. N. a S. V. T., pro uvedené osoby byla odměna pravidelným a nezanedbatelným příjmem v měsíční výši 30 000 Kč, resp. 20 000 Kč a zakládala tak jejich ekonomickou závislost na žalobkyni.

67. Pokud jde o čtvrtý Nejvyšším správním soudem zmíněný znak závislé práce, správní orgány dospěly k závěru o vykonávání práce „jménem žalobkyně“, neboť žalobkyně vytvořila uvedeným osobám podmínky pro výkon jejich práce, poskytla jim místo pro výkon jejich práce, které mělo být zajištěno na základě podnájemní smlouvy, zajistila jim materiál pro výkon jejich práce, který jim předávala přímo na pracovišti, pro výkon jejich práce jim zajistila i potřebné pracovní pomůcky a nástroje, které měly být bezplatně zapůjčeny smlouvou o zapůjčení zařízení, podle přílohy č. 1 ke smlouvám o zapůjčení zařízení představovaly předmět zápůjčky zcela nesespecializované a běžně dostupné nástroje, a to metr, šroubovák, nůžky, vypichovák, kleště, razítko OPRAVA, razítko CT, formovací deska, což potvrdili svědkové X. D. D., M. C. N., S. V. T., kteří shodně uvedli, že od žalobkyně měli metr, nůžky a kleště, smlouva o zápůjčce je opět jen formálním dokumentem, který má navodit zdání obchodněprávního vztahu mezi obviněným a uvedenými osobami, fakticky však obviněný coby zaměstnavatel poskytl uvedeným osobám běžné pracovní pomůcky pro výkon jejich práce, stejně jako poskytl tyto pracovní pomůcky svým zaměstnancům, což potvrdila výpověď svědkyň T. P. L. B. a Q. V. T., navíc z čl. II. bodu 2.2 uvedených smluv vyplývá závazek uvedených osob používat zapůjčené zařízení pouze pro činnosti uvedené v čl. I. smlouvy, tj. montáž dílů, stříhání vodičů, jejich testování a balení, toto ujednání je zcela v rozporu se smluvní volností a výkonem podnikatelské činnosti, kdy obviněný vůbec nedal uvedeným osobám možnost používat zapůjčené zařízení podle jejich podnikatelského uvážení, práci vykonávaly předmětné osoby na pracovních místech, která jim podle výpovědi svědků X. D. D., M. C. N., S. V. T. předal V. T. P., tato pracovní místa podle výpovědi těchto svědků používali pouze oni s tím, že sami prováděli i jejich údržbu a opravy, podnájemními smlouvami uzavřenými mezi žalobkyní a předmětnými osobami přenechala žalobkyně uvedeným osobám prostor sloužící podnikání o velikosti 14 m², včetně jeho součástí a vybavení, v budově na pozemku parc.č. 1496/365, 1496/383, 1496/380, 1496/401 v katastrálním území Borská pole a obci Plzeň, předmět podnájmu není v uvedených smlouvách nijak blíže specifikován, resp. není určeno, která část uvedené budovy (provozovny společnosti Yazaki Wiring Technologies Czech s.r.o.) je přenechána do užívání dané osobě, podle výpovědi svědků X. D. D., M. C. N., S. V. T. a V. T. P. nebyl předmět podnájmu v rámci v provozovny ani nijak oddělen a označen jejich jménem, což dále prokazují fotky osoby T. T. N. a jejího pracoviště pořízené dne 26. 5. 2016, účel podnájmu byl dle čl. II. smlouvy ujednán následovně: „*Podnájemce se zavazuje, že bude užívat podnajatou nemovitost pro účely podnikání v souladu s předmětem své činnosti tak, jak je zapsán ve výpisu z obchodního rejstříku.*“, v porovnání s nájemní smlouvou uzavřenou dne 2.2.2016 mezi žalobkyní a společností Yazaki Wiring Technologies Czech s.r.o. se jedná o doslovné převzetí jejího čl. II., a to i přesto, že předmětné osoby s výjimkou X. D. D. nejsou zapsány v obchodním rejstříku, doba podnájmu byla shodně sjednána na 6 měsíců a cena podnájmu na částku 220

Kč měsíčně včetně DPH, podle ujednání obsaženého v čl. IV. bodě 4.2 uvedených smluv jsou provozní náklady spotřeby elektrické energie, plynu a telefonů součástí ceny nájemného, nájemné je dle čl. V. smluv hrazeno měsíčně dopředu na základě faktur vystavených žalobkyní, když tyto faktury žalobkyně doložila kontrolnímu orgánu, podle výpovědi svědků M. C. N. a S. V. T. bylo nájemné hrazeno tak, že žalobkyně od ceny, kterou hradila jednotlivým osobám za vykonanou práci, odečetla částku ve výši nájemného a takto sníženou výši odměny jim uhradila, tuto skutečnost prokazují i výpisy z bankovního účtu žalobkyně za období od 1. 6. 2016 do 31. 8. 2016, kterými doložila hrazení faktur vystavených předmětnými osobami za období od 1. 5. 2016 do 31. 7. 2016 a podle kterých vždy částka uhrazená žalobkyní odpovídá rozdílu fakturované částky danou osobou za daný měsíc a nájemného ve výši 220 Kč, podnájem daného prostoru o rozměru 14 m² pozbývá smyslu, pokud tento prostor mohly uvedené osoby používat pouze k jedinému účelu, a to k výkonu práce pro žalobkyni, což prokazují výpovědi svědků X. D. D., M. C. N., S. V. T., kteří uvedli, že nemohli ve svém podnajatém prostoru vykonávat jinou svou podnikatelskou činnost než pro žalobkyni, navíc k tomu, aby se uvedené osoby do provozovny a na své podnajaté místo dostaly a mohly ho užívat, musely od žalobkyně, resp. jejího jednatele obdržet kartu umožňující přístup do provozovny, tyto skutečnosti nejsou výrazem svobodného podnikání, když „podnikatel“ nemůže užívat svou „provozovnu“ podle vlastního uvážení a jeho přístup k této „provozovně“ je podmíněn povolením a kartou ke vstupu, které mu musí udělit a předat jiný subjekt, podle výpovědí X. D. D., M. C. N. a S. V. T. navíc kabelové svazky, které vyrobili, nijak neoznačovali svým jménem, nebylo tedy znatelné a odlišitelné, kdo který svazek vyrobil, tuto skutečnost potvrdil i svědek V. T. P., který na dotaz, zda označovaly osoby vykonávající činnost na základě rámcových smluv o dílo uzavřených s obviněným nějakým způsobem výsledek jejich činnosti svým jménem nebo nějakým jiným označením, uvedl, že asi ne, nebylo poznat, kdo co dělal, veškeré kabelové svazky, které na základě zakázky obviněný vyrobil pro společnost Yazaki Wiring Technologies Czech s.r.o., byly poté shromažďovány na určeném místě a předány uvedené společnosti, a to jménem žalobkyně.

68. Konečně pokud jde o pátý Nejvyšším správním soudem zmíněný znak závislé práce, správní orgány dospěly k závěru o vykonávání práce „podle pokynů žalobkyně“, které měly formu jednotlivých objednávek a telefonátů ze strany pana V. T. P., uvedené osoby vykonávaly stále se opakující práci spočívající v montáži dílů pro kabelové svazky, testování, balení, opravách a třídění kabelových svazků, na které byly žalobkyní vystavovány týdenní objednávky, obsah objednávek byl ale formální, neboť žalobkyně u všech uvedených osob objednávala stejné množství výrobků, ale výsledný počet vytvořených výrobků se od objednaného počtu lišil, přestože žalobkyně uváděla, že o době provádění díla rozhodovaly uvedené osoby samy, je toto tvrzení v příkrém rozporu s provedenými důkazy (výpověďmi svědků X. D. D., M. C. N., S. V. T. a V. T. P.), které tak toto tvrzení vylučují, další formou pokynu byly samotné montážní plány, které byly součástí beden s materiálem, které obviněný předal jednotlivým osobám, a podle kterých uvedené osoby zjistily, co a jak mají dělat a musely tyto dodržovat, v případě, že něčemu nerozuměly nebo potřebovaly s něčím pomoci, byl jim podle výpovědi svědků X. D. D., M. C. N. a V. T. P. nápomocen pan V. T. P., který jim poradil a pomohl, doplňující pokyny k montážním plánům jim tedy opět dával obviněný prostřednictvím pana V. T. P., pan V. T. P. podle smlouvy o dílo uzavřené dne 1. 3. 2016 vykonával činnost jako tlumočník, když současně měl se žalobkyní uzavřenu i dohodu o provedení práce ze shodného dne, na základě které měl pro žalobkyni provádět testování, měření, *analýzy*, kontroly a administrativní a organizační práce, podle své výpovědi však tyto činnosti

nedělal, na pracovišti tak působil jako jistý zástupce jednatele obviněného, který sám uvedl: „*Probral jsem to s panem T., on už je taky v obraze, práci jsme rozdělili a běžela. Rozdělení práce bylo různě, Trung obvolal lidi, abychom splnili potřebný počet objednávek.*“, sám V. T. P. se ve své svědecké výpovědi označil za koordinátora obviněného, jako zástupce obviněného tedy předával V. T. P. jednotlivým osobám bedny s materiálem spolu s příslušnými pokyny a stejně tak od nich hotovou práci odebíral, což vypověděli svědkové X. D. D., M. C. N., S. V. T. a V. T. P., svědkové X. D. D., M. C. N., S. V. T. také shodně vypověděli, že je jednatel obviněného na počátku jejich spolupráce s obviněným proškolil v oblasti bezpečnosti práce, ukázal jim pracoviště a montážní plán, podle kterého budou pracovat, svědek V. T. P. současně uvedl: „*Měli svoje objednávky, to byly celé bedny, vyrobili svazky podle montážního plánu, zkontrolovali je, nechali je na místě a já jsem je potom převzal. Pokud tam bylo něco uděláno špatně, já jsem jim to řekl a oni to sami opravili*“, tudíž i ze strany žalobkyně docházelo ke kontrole hotových kabelových svazků s tím, že v případě vady tuto vytkl konkrétní osobě a ta musela svazek předělat, tato praxe odpovídá běžnému vztahu zaměstnavatele a zaměstnance, kdy na výtku zaměstnavatele ohledně kvality práce je zaměstnanec povinen vytčenou vadu opravit, uvedené osoby tak nenesly odpovědnost za dílo jako jeho zhotovitelé v rámci řádného obchodněprávního vztahu (tedy nevykonávaly dílo na vlastní odpovědnost), ale pouze odpovědnost za kvalitu vlastní práce srovnatelnou s odpovědností zaměstnance za vykonanou práci, ačkoliv v rámcových smlouvách o dílo sjednala žalobkyně s uvedenými osobami záruku za vady provedeného díla, samotné rámcové smlouvy o dílo nebyly reálně plněny a podle výpovědi svědků X. D. D., M. C. N., S. V. T. a V. T. P. nebyly vyrobené kabelové svazky nijak označeny jménem či jiným značením osoby, která je vyrobila, a nebylo tak možné zpětně určit, kdo je vyrobil, a uplatnit záruku.

3.

69. Ze shora uvedené konstatace obsahu závěrů správních orgánů jednoznačně vyplývá, na základě jakých konkrétních skutečností považovaly výkon závislé práce u předmětných osob za prokazaný. Jejich závěry jsou přitom komplexní a přesvědčivé a prokazují existenci všech judikaturou Nejvyššího správního soudu vymezených znaků závislé práce.
70. Žalobkyně se mylí, pokud se v žalobě opakovaně domnívá, že pro rozhodnutí věci je podstatným formální obsah jí předložených listin, nikoli faktický stav věci, tak, jak byl v průběhu správního řízení náležitě prokázán. Pro posouzení, zda v daných případech byly či nebyly naplněny všechny znaky závislé práce, je podstatné, co se dělo ve skutečnosti, nikoli to, co se snažila žalobkyně uzavřením písemných smluv navodit. Pokud správní orgány hodnotily zjištěné skutečnosti jinak, než je hodnotila žalobkyně, neprokazuje to nezákonnost správních rozhodnutí.
71. Dlužno doplnit, že správní orgány nijak nepominuly ani žalobkyní předložené listiny. Jak vyplývá, z předchozí části odůvodnění rozsudku, vycházely například z rámcových smluv o dílo, smluv o zapůjčení zařízení, podnájemních smluv, objednávek, předávacích protokolů, faktur vystavených jednotlivými osobami, výpisů z bankovního účtu. Současně se při svých závěrech opíraly o výpovědi jednotlivých svědků k té které posuzované skutečnosti. Znovu je třeba zopakovat, že skutečnost, že správní orgány hodnotily zjištěné skutečnosti jinak, než je hodnotila žalobkyně, neprokazuje to nezákonnost správních rozhodnutí.
72. Nelze pominout ani zjištění žalovaného uvedené na straně 11 napadeného rozhodnutí, že „nelze za situace, kdy stejně vymezenou pracovní činnost vykonávali zaměstnanci žalobkyně,

konkrétně T. Q. V. a T. P. L. B., hovořit o této činnosti v jednom případě jako o výkonu závislé práce (v případě jmenovaných zaměstnanců) a v dalším případě jako o plnění díla (v případě osob jmenovaných ve výroku prvoinstančního rozhodnutí)“. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 11. 2018, č.j. 1 Ads 437/2017 – 84 (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), tato skutečnost je způsobila významně podpořit závěr, že fakticky neexistoval rozdíl mezi povahou práce vykonávané zaměstnanci a osobami, s nimiž žalobkyně uzavřela smlouvy o dílo, a že se tedy fakticky jednalo v obou případech o práci závislou.

B.

73. Soud neshledal důvodnou ani druhou skupinu žalobních bodů.
74. Nejvyšší správní soud již ve shora zmíněném rozsudku 15. 11. 2018, č.j. 1 Ads 437/2017 – 84, který se ostatně týkal výkonu závislé práce v provozovně téhož subjektu, tj. Yazaki Wiring Technologies Czech s.r.o., k obdobné žalobní námitce uvedl: „V kasační stížnosti stěžovatelka připustila, že správní orgány mohly použít protokol o kontrole, avšak za podmínky, že se nejednalo o důkaz jediný a stěžejní. Tato podmínka podle ní splněna nebyla. Odůvodnění napadených rozhodnutí však o opodstatněnosti uvedené námitky nesvědčí. Jak již bylo uvedeno v předchozím odstavci, správní orgány vyšly z řady listinných důkazů, které porovnávaly ve vzájemné souvislosti, a také s výpověďmi svědků a skutečnostmi zjištěnými při kontrole. Protokol o kontrole tedy nebyl jediným důkazem. Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem, neshledal, že by byl protokol vyhotoven nebo použit v rozporu se zákonem. Uvedli-li krajský soud i žalovaný, že stěžovatelka měla možnost protokol zpochybnit a nabídnout alternativní verzi událostí, nestanovili tím požadavek, že by stěžovatelka musela prokazovat svou nevinu, ale poukazovali tak na skutečnost, že stěžovatelka měla možnost v průběhu správního řízení vznášet konkrétní námitky proti kontrolním zjištěním.“
75. Soud se se závěry Nejvyššího správního soudu zcela ztotožňuje, neboť k témuž došlo i v nyní souzené věci. Správní orgány vyšly z řady listinných důkazů, které porovnávaly ve vzájemné souvislosti, a také s výpověďmi svědků a skutečnostmi zjištěnými při kontrole. Protokol o kontrole tedy nebyl jediným důkazem.
76. Jak již bylo uvedeno shora, žalobkyně ve správním řízení ani v řízení o žalobě neuvedla jinou věrohodnou skutkovou verzi reality o tom, že se vše událo a jak jinak. Její námitky byly pouhou polemikou se závěry správních orgánů, a proto nebyly jakkoli způsobilé zvrátit správnost skutkových zjištění v protokolu o kontrole zaznamenaných.
77. Nejvyšší správní soud se v citovaném rozsudku vyjádřil i k otázce neprovedení výsledku všech osob uvedených v oznámení o zahájení správního řízení. Nejvyšší správní soud uvedl: „Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce, že povaha závislé práce nebyla prokázána přinejmenším ve vztahu k osobám, které nebyly vyslechnuty. Svědecké výpovědi nebyly jediným důkazem, o který byl závěr správních orgánů o existenci závislé práce, a tedy spáchání správního deliktu, opřen. Z důkazů, které byly provedeny (zejm. smluv uzavřených mezi stěžovatelkou a všemi ve výroku rozhodnutí inspektorátu uvedenými osobami, objednávek, faktur, protokolu o kontrole, výpovědi tlumočnicka a výpovědi 6 pracovníků, s nimiž byly uzavřeny smlouvy o dílo), nevyplývaly žádné rozdíly z hlediska obsahu a podmínek výkonu práce. Ani stěžovatelka netvrdila, že by se práce a pracovní podmínky nevyslechnutých osob nějak lišily od skupiny, kterou žalovaný označil za reprezentativní vzorek. Stejně jako krajský soud ani Nejvyšší správní soud neshledal pochybení v tom, že inspektorát nepřistoupil k výsledku dalších osob z důvodu nadbytečnosti.“
78. I zde se soud se závěry Nejvyššího správního soudu zcela ztotožňuje a znovu opakuje, že Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

žalobkyně neuvedla jinou věrohodnou skutkovou verzi reality o tom, že se vše událo a jak jinak, resp. že skutkové okolnosti případů nevyslechnutých osob byly a jak případně jiné. Pro tuto netvrzenou odlišnost nebyl žádný důvod provádět další skutková zjištění nad rámec komplexních skutkových zjištění správních orgánů.

C.

79. Soud neshledal důvodnou ani třetí skupinu žalobních bodů.
80. Pokud měla žalobkyně za to, že je uložena pokuta v jejím případě likvidační nebo neodpovídá obdobným posuzovaným případům, bylo na ní, aby toto své tvrzení v řízení o žalobě prokázala. Vzhledem k tomu, že tak žalobkyně neučinila, nemohly být její námitky shledány důvodnými.
81. Správní orgány se otázkou likvidačního charakteru zabýval, přičemž v souladu s odkazovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu nevycházely „*jen ze samotného zisku, ale také obratu žalobkyně, který za zdaňovací období roku 2016 činil 30 221 000 Kč, tedy byl v řádech desítek miliónů korun*“. Na základě tohoto zjištění nelze likvidační charakter uložené pokuty bez dalšího dovodit.
82. Dlužno doplnit, že žalobkyně měla možnost své majetkové poměry prokázat i v soudním řízení v souvislosti s podáním návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, avšak této možnosti nevyužila, když vzala návrh na přiznání odkladného účinku žalobě zpět.

D.

83. Soud neshledal důvodnou ani čtvrtou a pátou skupinu žalobních bodů.
84. Jak již bylo uvedeno shora, závěry správních orgánů jsou komplexní a přesvědčivé a prokazují existenci všech judikaturou Nejvyššího správního soudu vymezených znaků závislé práce. Nelze tedy dospět k závěru o tom, že správní orgány neprovedly dokazování v potřebném rozsahu a důkazy nebyly hodnoceny správně. Současně nebyl použit „*nezákonný protokol o kontrole*“, na námitky žalobkyně bylo reagováno, přičemž nesouhlas žalobkyně se závěry správních orgánů o nich neprokazují jejich nezákonnost. Skutkové a právní závěry správních orgánů nejsou nezákonné.
85. Soud nepovažuje uloženou pokutu, aniž by žalobkyně toto své tvrzení jakkoli blíže rozvedla, tedy bez dalšího za „*naprosto nepřiměřenou*“ nebo „*zcela nepřiměřenou*“.
86. Podle § 78 odst. 2 s.ř.s. rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.
87. Soud uloženou pokutu ve výši 650 000 Kč nepovažuje za uloženou ve zjevně nepřiměřené výši.
88. Pokuta byla uložena ve výši 6,5 % možné výše pokuty, a proto již z toho důvodu nelze uloženou pokutu považovat za zjevně nepřiměřenou. Stále se totiž jedná o pokutu uloženou ve spodní polovině možné sankce.

VI.

Rozhodnutí soudu

89. Soud neshledal žádný z žalobkyní uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

VII.

Odůvodnění neprovedení důkazů

90. Soud neprovedl žádný z žalobkyní navržených důkazů, neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby.

VIII.

Náklady řízení

91. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Jelikož žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 8. dubna 2020

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu